

Миодраг Вуковић

СМРТ МИОДРАГА ВУКОВИЋА

*(О)шужна фарса у три приказања; ишћа од јована,
ма динстианих у цукру*

Лица:

Јованка Костић
Миодраг Вуковић
Милеуснић
Параушић
Ј. Ц.

(У једном граду ко зна ком)

ПРИКАЗАЊЕ ПРВО

Сџаница, клуџа, фењер, јавни часовник

Параушић и Милеуснић читају „Чаробној сџрелца из Валдо-сџе“ паралелно, наџлас наизменично с осећајем. На ивици клуџе Јованка Косџић. Сџеном нервозно шетња Ј. Ц., на џлави му каџа французица, виџлајући шџајом. Из бифеа доџиру мушки џласови који џевају: од Никшића до џилане џеџелине џоваљане, ој џевојко из Рубежа међу ноџе сџисла јежа, у броћанцу џрисџа чуда оџкинуше момку муда, ој Маријо Вукоџина сврби ли џе џукоџина, иџрала се џеца код оваца у џлавици више сџугенаца колико су џеца била луда укркала и курац и муда иџд, иџд.

OFF: Воз из Даниловграда стиже тачно на време, у 16 часова и 32 минута. Киша, зачудо, не пада. По изласку малобројних путника, међу којима се истицала овдашња апотекарка, влада тишина коју само потврђују далеко хуктање маневарки, шум воде која истиче из оближње чесме и хркање шефа станице у канцеларији на спрату.

ПАРАУШИЋ: На хоризонту се појавило сунце и почело да шаље своје сјајне снопове светлости у Фронт стрит. Здрава, једра девојка погледа га разрогаченим очима.

МИЛЕУСНИЋ: Девојка изгуби свест. Тад је већ метак шишао према њему. Он испружи левицу да дохвати револвер на десном боку.

ПАРАУШИЋ: Мада је шерифова канцеларија била доста удаљена од Фишерове радње, оштром уху човека из Мисурија није промакло да се баш тамо нешто догађа.

МИЛЕУСНИЋ: На неколико корака испред себе он угледа једног високог човека који му је затворио пут. Бандитова рука у року од два минута по трећи пут полете ка револверу.

ПАРАУШИЋ: Али бандит Вилсон није био човек који је могао да савлада Вајата Ерпа. Брзо као муња паде левица чувара закона на револверску дршку.

МИЛЕУСНИЋ: Вилсон остаде да стоји као укопан и поглед његових закрвављених очију није се одвајао од маршала. Тај човек је био Вајат Ерп! То сазнање га је паралисало, и кад је коначно успео да дође себи маршал је стајао пред њим.

ПАРАУШИЋ: Игра Пери Вилсона је била завршена. Иако је био врло млад, иза себе је имао врло мрачан живот, пун беде и неуспеха, живот који је изазивао језу.

МИЛЕУСНИЋ: Он је био лопов и скитница, човек који се није поштено пробијао кроз живот већ крађама и другим непоштеним делима.

ПАРАУШИЋ: Прошао је кроз више од двадесет градова и никада није био ухваћен на делу кад је крао. Што је притом пао као жртва један човек било је више него жалосно. На суђењу се појавише четири заклета сведока и седи судија Освин Тилби је већ након седамнаест минута донео пресуду.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: Неки предмет ће се наћи у погрешно време на погрешном месту, па ћете посумњати у нечију добронамерност.

МИЛЕУСНИЋ: Она застаде пред маршалом и погледа га упитно. У својој великој, кошчатој и препланулој руци Вајат осети њену нежну, као од слоноваче руку.

ПАРАУШИЋ: Осим тога, кад је неколико година раније у великој несрећи изгубио жену, он је поверовао да је са њом умрла и његова љубавна срећа. Био је импозантне висине, имао је врло изражајно лице лепих црта и тиху, мирну нарав, што је посебно било привлачно за многе жене.

МИЛЕУСНИЋ: Било је ту још нешто што се тешко могло изразити речима. Нико није могао да наслути да је у свом срцу гајила бесмртну љубав за Вајата Ерпа. Изгледа несхватљиво да је и њена љубав остала неуслишена. Али није једноставно ући у срж тих ствари...

ПАРАУШИЋ: Ја верујем да су људи који су осветлили Вајатов живот и писали о њему, нису варали кад су претпоставили да је овај чувар закона био заиста бојажљив и врло уздржан човек. Можда је тачна претпоставка калифорнијског писца биографија Роквел Тирса да се Вајат Ерп није могао одлучити за једну од ове две жене које су му нешто значиле у животу.

МИЛЕУСНИЋ: Она је имала нешто у себи што је привлачило као магнет. Зато је покушао брзо да прође али га је њен поглед привукао у месту. Вајат сигурно није мислио у том тренутку да ће се у његовом животу ускоро десити нешто пресудно.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: Покушајте да се не оптерећујете стварима на које не можете да утичете.

ПАРАУШИЋ: Док Холидеј је читао књигу, седећи за секретером, скупоченим комадом намештаја који је пронашао у једној старој кући у Ст. Луису и пренео га у Доц Сити. Све што је

зрачило из те књиге на неки начин морало га је фасцинирати јер иначе је сигурно не би годинама носио са собом и увек изнова читао.

МИЛЕУСНИЋ: Он је знао колико је Холидеј волео да пуши своје дуге руске цигарете које су изузетно биле пуњене светлим египатским дуваном. Вајат му приђе, подиже обе руке у неком готово очајничком гесту и ухвати пријатеља за мишице. – Док, ја... страшно ми је... пошао сам ка регалу да погледам које књиге имате, ви знате да ја то увек чиним... поглед ми паде на цедуљу... мислим на писмо вашег оца.

ПАРАУШИЋ: Значи, смрт вољене мајке је била узрок што је изгледао тако лоше, тако јадно. Да ли је нашао утехе у књизи Мери Бекер Еди?

МИЛЕУСНИЋ: Тај део града је све више био на рђавом гласу, чему су на крају крајева допринели и браћа Шарис, који су водили порекло од једне многобројне породице и који су својим насиљем убрзо постали озлоглашени у граду.

ПАРАУШИЋ: Кућа је одјекивала од дечје цике, а из кухиње је допирао мирис прженог пиринча. Он баца поглед у капију дворишта и угледа неку сенку која је падала на улицу.

МИЛЕУСНИЋ: Али присуство славног чувара закона Вајата Ерпа улило му је храброст. Он неочекивано коракну напред и удари опасног Ворена шаком у лице. Страховит ударац у вита ребра одузе му дах.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: Већ пет дана пијем сируп против кашља, аспирина, пре спавања по два с чајем. Ипак, дуго не могу да заспим, јер кроз танке зидове продиру звуци неке сталне, упорне свађе.

ПАРАУШИЋ: У просторији су заиста сви предмети били прекривени прашином дебелом као прст. Вајат приђе прозору, спусти прашњаву ролетну и подиже читаве облаке прашине. У канцеларији је завладала тишина.

МИЛЕУСНИЋ: Човек из Мисурија је увек настојао да служи закону, а на борбу се одлучивао само онда кад је она била последње средство да постигне циљ.

ПАРАУШИЋ: Кошуља му је била раскопчана на грудима и његова космата прса су пружала врло непријатну слику. При том су му се видели само доњи зуби што је још више појачало животињски изглед.

МИЛЕУСНИЋ: Човек из Мисурија је знао све начине како фер тако и нефер борбе, какве су се упражњавале у тој земљи.

ПАРАУШИЋ: Човек из Мисурија убаца новчић у музички аутомат и он зацвиле тужно. Она је деловала неуредно, а на лицу су јој се видели трагови уживања алкохола. Тај Билек је изгледа био прави пацов.

МИЛЕУСНИЋ: Али он није био дорастао чаробном стрелцу из Валдосте.

Ј. Џ.: Сасвим задовољавајући сполни живот може се остварити само у дуготрајној сексуалној заједници, у браку.

ПРИКАЗАЊЕ ДРУГО

*Парк, клупа, светиљка, Јованка Костић и Ј. Џ. С транзистора допиру гласови Неј Кини Кола, Перија Кома, Дина Маршина...
Ива Робића и Тихомира Пејровића*

OFF: Од десет до једанаест излагао сам се малтретирању у трамвају, возећи се до свог омиљеног парка. Ако не би било милиције у близини, легао бих на клупу, склопио руке над прсима, одабрао неку непомичну тачку, горе, не много високо, и фиксирао је десет минута, не мислећи ни на шта, потпуно празне главе, али не губећи из вида дотичну тачку ни за тренутак. Ако ме не би прекинуо какав милицајац – што се често догађало – био бих потом сасвим одморан и спреман на најјачу психофизичку концентрацију.

ЈОВАНКА КОСТИЋ (*у мобилни телефон, као и даље*): Погрешно је мишљење, драга моја, да се ножеви перу само у врелој води. Међутим, од вреле воде ножеви отупе. Зато је ножеве најбоље прати у млакој води.

Ј. Џ. (*док говори нежном сирашћу фејџисите стилно виџила шџајом, и даље*): Женско рубље, иако се не види испод вањске одјеће, треба да је квалитетно и укусно. Грудњака има више врсти; највише се носе до струка или само испод груди. Они до струка много су практичнији, особито за пуније и нешто старије жене, јер добро стегну струк те држе желудац. На дугом грудњаку обично је стражњи дио од ластекс-гуме, и то омогућава слободно кретање. Нараменице на леђима такођер су израђене од уске гуме па ни оне не стежу груди. Употребљава ли жена дуги грудњак, непотребан је комбине, који ионако данас излази из моде. Грудњак до струка омогућује исправно држање тијела. Модерни грудњаци немају

рибље кости па се много лакше перу и носе. Посљедњих година све се више носе хаљине с великим изрезима, а уз њих ваља употребљавати грудњак без нараменица. Има их више врсти. Кратки су прикладни само за малене груди и врло витке жене. За пуније груди ваља употребљавати грудњак до струка. Израђује се од лагане најлон-чипке и с уметнутим дијеловима од ластекс-гуме. За јако широке хаљине носе се специјални грудњаци који сежу око десет центиметара преко струка.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: За заустављање крви, драга моја, на мањим посекотинама употребљавајте лимунов сок. Код крвављења носа, крвављење ће престати, уколико је незнатније, ако се у нос ушмркне мало разблаженог сока од лимуна или слане воде.

Ј. Џ.: Стезник је исто тако важна ношња као и грудњак јер заједно чине цјелину. Стезник држи бокове и струк заједно с грудњаком. Стезник се прави од танке ластекс-гуме без ребље кости. Ластекс-стежник добро стисне и трбух, лијечнички је установљено да је то за жену потребно и здраво. Стезник је топао и исто је угодна ношња зими. Љети се носи порозан стежник израђен од ластекса. Стежник-гаћице су много практичније од обичног стезника јер не стисну стражни дио тијела него само трбух. На таквом стезнику причвршћен је и привјесак за чарапе па нису потребне никакве друге гаћице. Принцес-стежник је у једном дијелу и жена се у њему осјећа као у оклопу. Никад не стисне струк као дводијелни стежник (посебно је грудњак до струка а посебно стежник-гаћице). Осим тога, дводијелни стежник се лакше пере и нема ребљих костију, као што то мора имати стежник у једном дијелу. Стежник за струк се посебно израђује и наглашава само струк. Израђује се од веома чврсте ластекс-гуме и широк је око двадесет центиметара; досеже испод груди и испод струка. Носе га обично жене које готово немају груди ни развијене бокове а жељеле би да им се струк истиче.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: И код кијавице, драга моја, помаже често ушмркивање млаке воде у којој је растворено нешто кухињске соли. Најбоље је опрати преморене ноге у млакој сланој води, па их потом добро измасирати алкохолном или колонском водом. Да би вам зуби били бели, реци твојима, перите их два пута недељно содом бикарбоном.

Ј. Џ.: У свијету се све мање носи комбине; жене носе само грудњак до струка или ластекс-гаћице. Комбине се израђују од

синтетских тканина најлона, рајона и орлона. Украшени су обично најлон-чипкама. Лијепи су плисирани комбинеи од танке најлон-тканине. Плисе је трајан и не оштећује се приликом прања.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: А знате ли, драги мој, зашто остриге преливамо соком од лимуна пре него што их прогутamo? Не само због посебног лимуновог укуса него и због тога што је лимун убица бацила којих има, наравно, и у морској води. Убија бациле тифуса, колере и дизентерије. Но, то није све. Лимун се препоручује онима који имају болесне кости и јетру, одлично је средство за испирање грла а веома је делотворан и у избацивању глиста из организма. Раствара масне материје, па млађим женама које имају масну косу поправља тен, а спречава и стварање бора.

Ј. Ц.: Подсукња је посебан и још увијек веома модеран дио доњег рубља. Углавном се носи испод љетњих хаљина које су широко кројене. Особито је воле младе дјевојке. Подсукње се израђују од најлон-тканина и има их разних врсти. Једне су мало мање богате а друге опет веома богате и рађене од круте најлон-тканине. Неке жене носе посве уске подсукње у облику комбинеа. То је за оне жене које носе грудњак до струка а хаљина им је прозирна; израђују се од танке најлон-тканине а на рубу обично имају широк руб од плисираних тканина и чипке. У струку су причвршћене гумиластиком. Најчешће су исте боје као и гаћице.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: Амерички естетски хирурзи, моја сестро, предлажу нови метод за уклањање подваљка који је много ефикаснији и мање болан од липосукције, а ријеч је о ластичу који је фиксиран за уши и пролази испод вилице. Ластич унет хируршким путем затеже подваљак до чијег је опуштања дошло због година или због дебљине. Према речима хирурга Кита Лаферјера, ова техника ће омогућити да се знатно побољшају могућности уклањања неких ефеката старења. Њом се такође избегава сваки ризик да се оштети неки нерв, а осим тога лако је поновити операцију једноставним затезањем ластича кад се подваљак поново опусти.

Ј. Ц.: Класичне гаћице такођер полако излазе из моде и надомјештају их ластекс-стезник гаћице, које се данас код нас и у свијету израђују од танке најлон-тканине. Има их врло кратких и прозирних које чине лијепу гарнитуру

с комбинеом и спаваћом кошуљом. Обично се израђују са широком чипком или другим украсом. Зими се носе гаћице од вуне или орлон-синтетске тканине, која је танка али топла. Топле зимске гаћице израђују се и од лагане растезљиве тканине, која је веома топла а тако танка да не чини жену дебљом. Има и зимских ластекс-гаћица; веома су танке и топле а уједно стегну тијело и зато се све чешће носе. Ластекс за љето израђен је од прозирне гуме која је веома порозна.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: Није ретко да нас неко изненади својим доласком. Такав долазак у сваком случају ремети план рада, али никако се не сме показати да нам је таква посета „тешко пала“. Напротив, треба показати максималну сналажљивост и послужити госта оним што се нађе при руци, у кући. Уопште, треба усвојити један принцип: да вам буде мање важно шта је у таквим приликама изнето, а много важније начин на који је оно што сте имали понуђено. Гост треба да оде са осећањем да му је све пружено од срца и искрено.

Ј. Џ.: Сањам у црнобијелом и не сјећам се снова. Само се сјећам синоћњег сна. Сањао сам...

ПРИКАЗАЊЕ ТРЕЋЕ

*Соба, кревети, у њему Миодраг Вуковић у укойној роби,
овлаш њрекривен чаршавом, столице, седе Јованка
Костић, Милеуснић, Параушић и Ј. Џ., ниско тола
слаба сијалица. Тишина.*

OFF: Сео сам поред прозора и посматрао горостасне планине, меандре реке кроз густе врбаке, ситне црвене кровове кућа у приградским насељима, двориште и прозор у двориште куће прекопута. Испружио сам ноге, клизао леђима британским бридом наслона столице, гледао у окну како зној цури низ моје слепоочнице, челом, образима, низ нос. Посматрао сам, у окну, Јованку како хода по соби, како улази и излази, како чисти пајалицом прашину с рамова слика, померао сам окно и пратио сваки њен покрет. Стакло није равно, њено тело се ломило, разливало, сужавало у виткост, схватих да ми је жена, да смо венчани већ дуго времена, што јој и рекох.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ: Вај! Сада плаћам цех небудности и препуштању. Моје патње у овим тренуцима нико не може

ни замислити. Свест о лаганом али неумитном нестајању моје стваралачке моћи, ишчезавању свега онога што ме је издвајало из сиве масе на улицама не само овог града чини ме све несрећнијим.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чиџа*): Говорим тихо, осећајући како ми се глас кида, прелази у шиштање и опет артикулише у сугласнике и самогласнике, све тиши. Умирем већ две недеље. Процес је почео 15. децембра, када сам срео четворицу људи чија имена ни сад не желим да споменем. После жестоке свађе – свађа је, чак у једном моменту запретила тучом – остадох сам на сувом снегу, под уличном светиљком.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ: Сада је мрак и тама бића наступа стање чистог духа долази време патетике и повратка сећам се болести које учинише моје име славним жено моја верна пратитељко дај им наде док се коначно кида конопац расплићући се у танке нити не плачите моји пријатељи моје једине узданице надам се да нећете вратити моје дугове нарочито да ћете водити рачуна о мојој деци мојим песмама деци мојих ноћи и мојих жена не дајте ни паре Јовану Распоповићу видећу их коначно знам скупљене у јато мајчице отвори ми очи.

ПАРАУШИЋ: Педесет шесте или педесет седме, нисам сигуран, у Петровићима, Вилусима, Враћеновићима и Трубјели јавила се болест чији су главни симптоми били кочење врата, закречење језика, сушење плувачке, бол у препонама и дрхтање руку. Ја сам тада говорио да је ова бољка последица прекомерне употребе алкохола и честих појава содомије међу омладином, чак сам тврдио да је то заразно обољење које ће се ускоро проширити свуд окол, а и шире, али нико ме није слушао. Када сам, на једној јавној трибини, питао доктора Вањека шта мисли о мом тумачењу узрока и предлогу за лечење те болести, он је остао без речи.

Штавише, сумњам да је управо он повео кампању против мене по Бањанима, иначе како другачије објаснити то што тих година уопште нисам могао да купим добре ракије или херцеговачког дувана, или моје хапшење 19. октобра, мада неки веле да је Вањек, покајавши се, платио мог адвоката.

Ј. Ц.: Инспирација ријетко бира прави тренутак за посјету.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чиџа*): Подигох десну руку да проверим пазух, којим ме жацну оштар бол. У истом тренутку,

нешто ме засврбе између бутина и по мошњама, те чучних, раскречивши колена. Жацну ме и под левим пазухом, те подигох и леву руку. Истовремено, осетих голицање у свим зглобовима, те искривих уста да их припремим за смех.

МИЛЕУСНИЋ: Шта мислите о Гринфелдовој одбрани? Миодраг Вуковић у оној својој чувеној песми „Растројство хипофизе“ тврди – мада не зна да игра шах, верујем његовој дубинској анализи – да је Сицилијанска партија најсавршенија варијанта шаховске игре и да се окршај за таблом с 64 поља који њоме започиње мора завршити победом оног играча који је боље познаје. Он је и сада, док умире, далеко најлуциднији дух у нашем граду. Сећам се да је шездесет и седме године успео да убеди једног свог пријатеља да је овал јајета легхорнке савршен до те мере да служи као матрица за кривуљаре. Тај наш пријатељ, кад је исту тезу истим речима доказивао једном високом општинском чиновнику, мислим да је то био референт за просвету, културу и народну одбрану, бејаше тако конфузан да га, на инсистирање тог општинара, прогласише лудим. Још је у душевној болници. Његова родбина тврди да је у санаторијуму за дистрофичаре, због чега не желим да га именујем, мада ћете његово име и сами, вероватно, погодити.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чији*): Било је тачно двадесет два сата и пет минута кад је наишао први пролазник затекавши ме готово смрзнутог под светиљком која жмирка, претећи да се угаси. Нисам могао да говорим. Пролазник је имао огромну ортопедску ципелу и штап. Вешто је балансирао гуменом капицом штапа одржавајући се усправно по танком и склиском леду. Стао је испред мене, сенка обода шешира скривала му је лице. Осећао сам да су му образи меснати, да има дебеле усне и бабураст нос. Стајао је и гласно шмрктао, кратким малим прстом леве руке чистио је носнице. Приметих густу прљавштину под ноктом на том прсту. Такну ме кажипрстом десне руке у око и ја падох на лед. Клизнух пршљеновима истуреним средином кичме по леду и преврнух се неколико пута, осећајући како се унутар мога тела ломи стакло.

ПАРАУШИЋ: Такав је живот. Раније, знам, ово није могло да се деси. Људи су били отпорнији. Живели су у чистој средини. Удисали су чист ваздух, јели оскудну али незагађену храну, а ако би се каква болест и појавила лечили су се лековитим травама, биљним мешавинама и соковима. Ране су видали

природним облозима и никад се нису мучили пред смрт. Она је долазила логично, без телесних или душевних патњи. Није ни чудо што у нашим крајевима, тада, није било ни праве религије. Она није била потребна у једном срећном и заокруженом свету и религиозни обичаји, тада упражњавани, били су више ствар навике и одржавања традиционалних облика окупљања, боље речено, друштвеног живота. А како је данас?

Погледајте овог патника, овог човека који умире на наше очи толико времена, погледајте га како се жив распада у страшним мукама, како му месо трули и разлаже се у прах и гњиле чворове. Погледајте га, наду овог града и не само њега, како умире данас, пред нама. Није ли управо овај мучни крај, чији смо сви ми сведоци, слика савремене цивилизације и човека у њој.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чији*): Из носа ми је истицала густа зелена течност. Кажипрст и мали прст десне руке били су ми укрупњени и прави, док су остали прсти били згрчени. Малим прстом сам чистио уво из кога се цедила плава житка маса. Кад би се, ретко, дешавало да уво не цури, прст сам користио за чишћење носа, јер су ми уста била скорела од згуснуте пљувачке која се брзо суши и ка крајницима била сужена њеним талогом, тако да су тешко пропуштала ваздух испуњен дуванским мирисом и испаринама медикамената.

МИЛЕУСНИЋ: Откад пије чај од режњева проклијалог кромпира осећа се веома добро. Истина, јужни ветар шкоди њеним нервима и тада склањам децу код родитеља. Иначе је нежна према њима, изванредна је мајка.

ЈОВАНКА КОСТИЋ: С пролећа патим од различитих алергија и тако све до лета, до почетка благотворног утицаја сунчевих зрака и претварања цветова у плодове.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ: Не заборавите никад моју децу. У њих сам уложио сав свој животни и стваралачки немир, ону патњу која крепи својом поруком искупљења. Моја једина жеља је да, по мојој смрти, буду сабрана у књиге и тако пренесу моју поруку свима.

ПАРАУШИЋ: Завапио је, помозите, под пазусима су ми се појавили лишајеви који неподношљиво сврбе. Препоручих му да свако вече пре спавања утрљава пасту од самлевених трешњиних петелки и калодонта с мирисом јагоде ради избегавања реакције, која се, иначе, често јавља на оболелим местима.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чиџа*): Ј. Џ. је седео за столом и витлао штапом. Његова три подваљка су дрхтала убрзано и ситно. Моја супруга Јованка Костић је била лако ослоњена о високу каљеву пећ, тиха у полумраку собе. Осетих изненадни налет нежности и окренух се на другу страну. Дуго сам плакао, али није било суза. Очи су ми биле суве, једини телесни отвори без излучевина. Говорио сам тихо, једва разумљивим гласом, због шиштања слабог и испрекиданог млаза топлот ваздуха оштрим ивицама напуклина исушеног душника.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ: Хвала вам, моји пријатељи. Свестан да умирем и да су ово можда моје последње речи, у овим за мене одсудним тренуцима посебно вам се захваљујем, што ће, надам се и Јованка обелоданити преко савезне штампе у захвалници, четрдесети дан после моје смрти. Желим да вам се захвлим што сте својом бригом и негом, својим пожртвовањем и пријатељством, осмислили и ове дане и ноћи моје ужасне телесне и душевне патње, што сте моје последње часе испунили вером и што умирем свестан да број мојих пријатеља, оних правих, доказује да нисам узалуд живео.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чиџа*): Кад сам завршио беседу, загледах се потоњи пут у лица, у меснате и масне слојеве на лицу Ј. Џ. који су преливали један другог и чинили тог добродушног и заиста добронамерног човека наизглед безосећајним и саможивим, у исушен, сав од унутрашњих углова, профил моје супруге Јованке Костић, која ме је током болести усрдно и беспрекорно неговала, мењала чаршафе и посуде за урин и фекалије, у лице Јеврема Параушића, које се, иако сам тог човека безобзирно изабљивао, терао да ми чини разне услуге и, понекад, чак, да ми води домаћинство, да својим читким, лепим рукописом преписује моје песме па и краће прозне огледе, да својим танким оштрим језиком лепи коверте у којима сам плодове свога рада слао издавачима и редакцијама (који ме је својом немом усрдношћу подстицао да дам све од себе, па и оно што иначе не бих могао), губило у полумрачним висинама собе избраздано сјајним линијама суза, и кад сам с муком окренуо главу ка месту где су се малочас налазиле крупне и замагљене Милеуснићеве очи, угледах млечно и топло светло беле кугле лустера.

МИОДРАГ ВУКОВИЋ: Моја порука људима мора до људи и допрети. Кад се то деси неки људи ће схватити с ким су живели у истом граду.

МИЛЕУСНИЋ: Стани! Зар нећеш да присуствујеш узвишеном тренутку који се приближава, тренутку кога ће се овај град сећати док постоји с пијететом и дубоким уважавањем, уколико његови становници могу да осећају било шта, макар и завист?

МИОДРАГ ВУКОВИЋ (*чиња*): Тако остадох загладан и, док су нагле кретње присутних и одсутних ивицама мог гасећег погледа реметиле савршену облину меког круга светлости успореним покретима који би застајали за тренутак да би се одмах тихо разлили у светлу које је вода. Тако сам умро.

Миодраг Вуковић, сам на сцени, у укойној роби на кревету, скривених руку, мртвац само њакав. Иза, лајано, по свим њројисима, окуља се женски хор, у дујим белим хаљинама. Миодраг Вуковић устаје, бива диригент и даје интонацију, ње оштрим јестом диригује. Хорискиње њевају, химнички:

*Ој никшићка жељезаро
Црне Горе оледало.*